

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 17 0 P 078783 25 Gž 2
Bihać, 30.01.2026. godine

Kantonalni sud u Bihaću, u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda Muhamed Cimirotić kao predsjednika vijeća, Dino Muslić i Fikreta Hadžić kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A. B. d.d., koga zastupa punomoćnik Ferid Mujagić, advokat iz Bihaća, protiv tuženih 1. R. K. iz B., koju zastupa punomoćnik Ines Midžić, advokat iz Bihaća, 2. M. H. iz B., i 3. I. I. iz B., koju zastupa punomoćnik Emir Imširević, advokat iz Bihaća, radi isplate duga, vrijednost spora 61.679,12 KM, odlučujući o žalbama tuženih izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 I 078783 25 P 2 od 28.07.2025. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 30.01.2026. godine, donio je

P R E S U D U

Žalbe se odbijaju kao neosnovane i prvostepena presuda potvrđuje.

Zahtjev tužene R. K. za nadoknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 2.106,00 KM se odbija.

Zahtjev tužene I. I. za nadoknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 2.520,00 KM se odbija.

Zahtjevi tužitelja za nadoknadu troškova sastava dva odgovora na žalbu u iznosu od po 1.572,48 KM se odbijaju.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom obavezane su tužene da tužitelju solidarno isplate novčano potraživanje na ime duga u iznosu od 60.044,40 KM koji se odnosi na glavnica i redovnu kamatu i iznos od 904,79 KM na ime zatezne kamate obračunate do 09.01.2015. godine, te zakonsku zateznu kamatu na iznos od 60.044,40 KM počev od 09.01.2015. godine pa do konačne isplate, u roku od 30 dana (tačka I izreke), kao i da tužitelju solidarno nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 9.664,92 KM u roku od 30 dana, dok je preko dosuđenog zahtjev tužitelja za isplatu troškova odbijen kao neosnovan (tačka II izreke), kao i zahtjev tuženih i to R. K. u iznosu od 9.073,37 KM i I. I. u iznosu od 15.695,00 KM (tačka III izreke). Istom presudom, odbijen je protutužbeni zahtjev R. K. koji glasi: „Utvrdjuje se da je član 2. Ugovora o kreditu broj 1637488544 od 01.11.2007. godine ništav, a koji se sastoji od nenaznačene promjenjive godišnje kamatne stope, utvrđene u zavisnosti od kretanja dvanaestomjesečne LIBOR kamatne stope uvećane za maržu. Obavezuje se protutužena da protutužiteljici isplati preplaćeni iznos sa zakonskim zateznim kamatama u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude. Utvrđuje se da je protutužitelj K. R. u cijelosti isplatila dug protutuženoj po ugovoru o kreditu broj 1637488544, te se obavezuje protutužena da protutužiteljici isplati sve troškove postupka u roku od 30 dana“ (tačka IV izreke).

Protiv te presude, blagovremeno su putem punomoćnika žalbu izjavile tužene R. K. i I. I., pobijajući istu iz svih zakonom propisanih razloga sa prijedlogom da sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje ili da sud žalbu uvaži i odbije tužbeni zahtjev uz nadoknadu troškova kako prvostepenog postupka tako i žalbenog postupka. Takođe, žalbu je blagovremeno izjavila i tužena M. H. pobijajući u cijelosti prvostepenu presudu, bez isticanja iz kojih žalbenih razloga pobija istu, pa je ovo vijeće samoinicijativno da iz sadržaja žalbe proizilazi da presudu pobija iz razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da sud nju oslobodi od obaveze ili da žalbu uvaži, pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovorima na žalbu, tužitelj ističe da su svi žalbeni navodi neosnovani, te predlaže da se žalba kao takva odbije.

Prema ocjeni ovog suda, žalbe nisu osnovane.

Ovaj sud ispitao je pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, u daljem tekstu ZPP), te odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prije svega, vijeće ovog suda smatra kako je potrebno istaknuti da drugostepena presuda predstavlja odluku koja je donesena u žalbenom postupku, a kada je u pitanju njeno obrazloženje, dovoljno je da se u njoj upućuje, odnosno da ona sadrži slaganje (ili neslaganje) sa tvrdnjama i ocjenama nižestepenog suda u tom smislu da žalbeni sud u obrazloženju svoje odluke ukazuje na prihvatljivost (neprihvatljivost) stavova i ocjena nižeg suda, odnosno njegovih utvrđenja sa kojima se slaže (ili ne). Navedeno znači da nije neophodno odgovoriti i obrazložiti svaki žalbeni navod, već je dovoljno da je drugostepeni sud razmotrio osnovna pitanja koja žalbe osporavaju i koja su od odlučujućeg značaja u donošenju konačne odluke.

Prema mišljenju ovog suda, prvostepeni sud je ocjenom izvedenih dokaza utvrdio sve relevantne činjenice, a koje činjenice i ovaj sud uzima kao pravilno i potpuno utvrđene, i koje žalbenim navodima nisu dovedene u pitanje, a stranke upućuje na relevantni dio obrazloženja prvostepene presude. Takođe, ovaj sud napominje da je prvostepeni sud ocijenio sve dokaze i jasno naveo činjenice koje je ocjenom tih dokaza utvrdio, pa strankama u postupku ne može ostati nejasno zašto je odlučeno kao u izreci presude, a sama presuda je obrazložena onako kako to propisuje odredba člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

U toku postupka, prvostepeni sud je utvrdio nesporne činjenice i to da je između tužitelja i tužene R. K. zaključen Ugovor kreditu u CHF na iznos od 34.219,00 KM sa rokom otplate od 180 mjeseci sa promjenjivom kamatnom stopom od 7%, da je M. H. bila sudužnik, a I. I. jemac kao sredstvo osiguranja duga, da je R. K. vršila isplatu kredita dok je bila zaposlena, ali da je zbog zdravstvenih problema i prestanka rada iste nije redovno isplaćivala u skladu sa otplatnim planom. Nadalje, prvostepeni sud je s obzirom na prigovor visine duga od strane R. K. i istaknuti protutužbeni zahtjev, utvrdio na osnovu nalaza i mišljenja vještaka da je preostali iznos duga 60.044,40 KM koji se odnosi na glavnicu i redovnu kamatu i iznos od 904,79 KM na ime zakonske zatezne kamate do 09.01.2015. godine i zakonsku zateznu kamatu na iznos od 60.044,40 KM počev od 09.01.2015. godine pa do isplate, da ugovor o kreditu nije ništav jer je zaključen između fizičkih lica i banaka u švicarskim francima i da se radi o ugovoru sa valutnom klauzulom, a Zakonom o deviznom poslovanju predviđena je mogućnost zaključenja

tih ugovora između domaćih, fizičkih lica i banaka, a nije u suprotnosti sa Zakonom o obligacionim odnosima, da je taj ugovor sastavljen u pisanom odliku i sadrži sve elemente ugovora, te izjavu o jemstvu i sudužništvu, odnosno da su isti potpisali R. K. kao korisnik kredita, M. H. kao sudužnik i I. I. kao jemac, te mjenicu na osnovu kojih je banka plasirala sredstva i na osnovu kojih su se obavezali da će se glavnom dužniku izmiriti obaveze prema banci (tužitelju), zbog čega je našao da je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja i obavezao tužene na solidarnu isplatu glavnice, redovne kamate i zatezne kamate, a da nije osnovan protutužbeni zahtjev R. K. da je član 2. ugovora o kreditu ništav, a koji se odnosi na nenaznačenu promjenjivu godišnju kamatnu stopu, utvrđenu u zavisnosti od kretanja dvanaestomjesečne LIBOR kamatne stope uvećane za maržu, zatim da se obaveže tužitelj da R. K. isplati preplaćeni iznos sa zakonskom zateznom kamatom i da se utvrdi da je ova tužena tužitelju u cijelosti isplatila dug po ugovoru o kreditu.

Ove utvrđene činjenice i stav prvostepenog suda izražen u izreci presude žalbenim navodima niti jedne žalbe nije doveden u pitanje. Pri tome, treba istaći da niti tužena R. K. ne osporava zaključenje ugovora o kreditu u švicarskim francima sa promjenjivom LIBOR kamatnom stopom, da tužena M. H. ne osporava da je bila „žirant“ R. K. za zaključenje ugovora o kreditu ali da je mislila da je žirant na 2.000,00 a ne na 20.000,00 švicarskih franaka, dok tužena I. I. ne spori da se u konkretnom slučaju obavezala tužitelju kao obični supsidijarni jemac, a ne kao jemac plataca.

Prije svega, žalbeni navodi R. K. u pogledu zastupanja tužitelja ne mogu se prihvatiti kao osnovani, s obzirom da je prvostepeni sud u cijelosti postupio sa uputama iz rješenja ovog suda od 20.05.2024. godine, odnosno da je prvostepeni sud zakazao pripremno ročište, otklonio nedostatke u pravilnosti zastupanja tužitelja i proveo postupak u kojem je tužitelja zastupala ovlaštena osoba za zastupanje. Takođe, nisu osnovani niti žalbeni navodi da je u ponovljenom postupku prvostepeni sud trebao utvrditi da je tužba povučena, s obzirom da na prvom pripremnom ročištu tužitelja nije zastupala ovlaštena osoba i zaključiti da za tužitelja niko nije pristupio odnosno da je tužba povučena. Ovo iz razloga što prvostepeni sud uopće nije imao takve upute od strane Kantonalnog suda u Bihaću i što nepravilnosti u zastupanju jedne od stranaka ne dovodi odmah do zaključka da za tu stranku niko nije pristupio, što bi za posljedicu imalo povlačenje tužbe, već se te nepravilnosti ili nedostaci otklanjaju pozivanjem i ukazivanjem na iste od strane prvostepenog suda. Stoga žalbeni prigovor povrede odredaba parničnog postupka nije osnovan. Osim toga, paušalan je prigovor i bez utemeljenja da je prvostepeni sud dokaze cijenio isključivo u korist tužitelja, jer o tome tužena R. K. ne nudi bilo kakve dokaze ili argumente.

Nadalje, neosnovani su žalbeni prigovori R. K. u pogledu zastare potraživanja, pozivajući se na odredbe Zakona o mjenici koje regulišu zastarjelost. Naime, iz izvršnog postupka nastavljen je parnični postupak koji je započeo kao mjenični spor, ali je tužitelj u toku postupka promijenio činjenični i pravni osnov u smislu da isplatu traži iz naslova obaveza iz ugovora o kreditu i ugovora o jemstvu, te u takvoj situaciji predmetni spor je izgubio pravnu prirodu mjeničnog spora, a poprimio pravnu prirodu spora iz građansko pravnog odnosa tj. ugovora. Budući da je tužitelj predložio i izveo sve relevantne dokaze, a sud njihovom ocjenom utvrdio relevantne činjenice o neisplaćenom dugu po osnovu kredita, o visini toga duga, to je pravilno i usvojio takav tužbeni zahtjev. Zato su neosnovani svi žalbeni navodi koji se tiču navoda vezanih za one prigovore koje se mogu isticati u mjeničnom sporu jer konkretan spor više nije takav. Ovo posebno što je prvostepeni sud na strani 8 pasus zadnji i strani 9 pasus 1 dao jasno obrazloženje o prigovoru zastare istaknut od strane tužene R. K., koje razloge prihvata i ovaj sud i stranke upućuje na taj dio obrazloženja prvostepene presude.

Nisu osnovani niti žalbeni navodi da je tužitelj zloupotrijebio dominirajući položaj i izašao iz okvira načela obligacionog prava radi ostvarenja dobiti, odnosno da je zaključen ugovor o kreditu u švicarskim francima ništav konkretno član 2. ugovora i da je nezakonito tužena plaćala uvećane rate kredita zbog povećanja kursa švicarskog franka, te da je na taj način došlo do povreda više načela Zakona o obligacionim odnosima i člana 93. stav 1. Zakona o potrošačima.

Naime, iz sadržaja ugovora stranaka zaključenog dana 11.11.2007. godine, kojim su ugovorili sljedeće: da je tužitelj tuženoj R. K., kao korisniku kredita, odobrila kreditna sredstva u iznosu od 34.219,00 CHF, u protuvrijednosti KM, po srednjem tečaju na dan plasmana kredita; da su čl. 2. Ugovora ugovarači utvrdili način i rok otplate kredita, datum dospeljeća i iznos rate, kamatnu stopu i troškove obrade kredita, da je rok otplate kredita 180 mjeseci sa kamatom od 7 % promjenjive godišnje kamate u zavisnosti od kretanja 12 mjesečnog LIBOR kamatne stope uvećane za maržu; da će se kredit otplaćivati u mjesečnim ratama, da iznos rate dospeljeva prvog dana narednog mjeseca po izvršenom prijenosu kredita u otplatu tj. 30 dana računajući od dana prenosa kredita u otplatu i da je rata u trenutku zaključenja ovog ugovora iznosila 303,47 CHF, odnosno da je u konkretnom slučaju zaključen ugovor o kreditu sa valutnom klauzulom.

Kada je u pitanju valutna klauzula i zaključenje ugovora sa takvom klauzulom, prvostepeni sud je detaljno na strani 10 pasus 2 i strani 11 pasus 1 i 2 dao jasno i iscrpno obrazloženje o pravnoj valjanosti zaključenog ugovora o kreditu sa valutnom klauzulom, te je pri tome zaključio da se ne radi o ništavnom pravnom poslu, jer je predviđena mogućnost zaključenja takvih ugovora između domaćih fizičkih lica i banaka i to Zakonom o devizom poslovanju, kao i da je promjenjiva kamatna stopa bila dovoljno određiva sa aspekta predmetne obaveze, zbog čega predmetni ugovor o kreditu odnosno njegov član 2. nije ništav. Prilikom obrazlaganja valutne klauzule i zaključenja ugovora sa takvom klauzulom, prvostepeni sud se pozvao na u cijelosti na pravno shvatanje Vrhovnog suda FBiH broj 58 0 P 135023 16 Spp od 25.05.2016. godine, pa neće ponavljati takvo obrazloženje, već stranke upućuje samo na relevantni dio obrazloženja prvostepene presude.

Međutim, ovaj sud još jednom napominje da su odredbe o valutnoj klauzuli ugovora o kreditu u vrijeme njegovog zaključenja, tuženima bile dovoljno jasne i razumljive, a ugovor su zaključile svojom slobodnom voljom, odnosno prije zaključenja ugovora su bile upoznate sa sadržajem ugovora, a posebno ugovorni uvjeti su tuženima su bili poznati za vrijeme zaključenja ugovora, zbog čega nije osnovan ni žalbeni navod povrede Zakona o potrošačima.

Kada su u pitanju žalbeni navodi M. H., isti se prvenstveno ogledaju u njena dva različita iskaza u pogledu iznosa za koje je tvrdila da je bila žirant, zatim da je neuka stranka sa četiri razreda osnovne škole i da je bila prevarena u toku odobrenja kredita kako od strane banke tako i od R. K., pozivajući se pri tome na odredbe Zakona o zaštiti žiranata konkretno član 15. tog zakona kojim se ukida kategorija žiranata za fizička lica za kreditne iznose izvan 20.000,00 KM, te da sud u skladu sa tim zakonom nije prethodno iscrpio sva sredstva prinudnog izvršenja od glavnog dužnika, a tek onda od nje kao žiranta.

Međutim, žalbeni razlozi tužene M. H. nisu od uticaja na zakonitost i pravilnost pobijane presude. Prije svega, navodi tužene u pogledu dva različita iskaza za iznose za koje je mislila da je žirant su bez bilo kakvog značaja s obzirom da sud svoju presudu ne zasniva na tome već samo na dva različita iskaza ove tužene koje spominje kada obrazlaže njene navode tokom postupka. Nadalje, nisu od značaja u ovom postupku navodi da je ova tužena prevarena od

strane banke i od tužene R. K., s obzirom da je ova tužena dobrovoljno pristala biti sudužnik prilikom zaključenja ugovora o kreditu, da s obzirom na godine života ista je dovoljno zrela da zna brinuti se o svojim pravima i interesima, a odnos između nje i tužene R. K. može biti eventualno biti predmet nekog drugog spora. Isto tako, neosnovano se M. H. poziva na Zakon o zaštiti žiranata i posebno na član 15. tog zakona, jer iz stanja spisa slijedi da ista nije potpisala ugovor o kreditu kao žirant već kao sudužnik, pa član 15. Zakon o zaštiti žiranata se ne odnosi na M. H., već se na nju primjenjuje odredba člana 16. tog zakona koji definiše da je sudužnik instrument osiguranja kredita. Na kraju, i žalbeni navod ove tužene da sud nije iscrpio sva sredstva prinudnog izvršenja od glavnog dužnika, pa tek od nje kao žiranta u ovom predmetu nemaju značaja jer se radi o parničnom postupku, a ne izvršnom postupku.

Nadalje, žalbeni navod tužene I. I. da prvostepeni sud nije mogao voditi konkretni postupak jer je ista podnijela apelaciju Ustavnom sudu BiH protiv odluke Vrhovnog suda FBiH broj 17 0 P 078783 24 Rev od 12.11.2024. godine nije osnovan. Naime, postupak po apelaciji pred Ustavnim sudom BiH predstavlja poseban postupak koji se odnosi na najčešće pravo na pravično suđenje ili pravo na imovinu i nije od uticaja na vođenje postupka pred redovnim sudovima, osim ukoliko taj sud nije donio mjeru i naložio redovnim sudovima da odluke po apelaciji stanu sa postupkom. Takođe, apelacija Ustavnom sudu BiH nije pravni lijek kako to žalba ove tužene potencira, već prema Ustavu BiH, Ustavni sud ima apelacionu nadležnost u pitanjima sadržana u Ustavu kada postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda iz BiH. Takođe, nije osnovan ni žalbeni prigovor u pogledu zastare potraživanja pozivajući se na Zakon o mjenici, s obzirom da je već pomenuto da ovaj spor nema karakter mjenično pravnog spora, već je po prirodi građansko pravni odnos koji proističe iz ugovora, a što je već obrazloženo kod žalbenog prigovora tužene R. K., pa sud iste neće ponavljati. Osim toga, žalba ove tužene je konfuzna s obzirom da se istom tvrdi da nije odlučeno o aktivnoj legitimaciji tužitelja, ali ovo pitanje uopće tokom postupka nije postavljeno, već je od strane tužene I. I. istaknut prigovor pasivne legitimacije na njenoj strani, a za koji je prvostepeni sud kroz izvedene dokaze jasno dao razloge iz kojih proizilazi njena pasivna legitimacija, s obzirom da je ista potpisala ugovor kao jemac (član 4. i član 13. ugovora o kreditu).

Nadalje, zaključenim ugovorom o kreditu broj 1637488544 od 01.01.2007. godine tužena I. I. je pomenutim članom 13. tog ugovora preuzela i odgovorna je za sve obaveze korisnika kredita iz ugovora, pa ga je u znak saglasnosti svojeručno i potpisala. U takvim slučajevima kada se jemac potpisom obavezao da preuzima i odgovara za sve obaveze korisnika kredita, tada je on se obavezao kao jemac platac odnosno kao solidarni jemac jer se preuzimanjem i odgovaranjem za sve obaveze korisnika kredita obavezao i na plaćanje tog kredita, pa nisu osnovani žalbeni navodi ove tužene da je tužena solidarni jemac, odnosno da je po tumačenju žalbe ova tužena supsidijarni jemac.

Ovaj sud je cijenio i ostale žalbene navode tuženih, ali pošto isti nisu od odlučnog značaja nije ih posebno obrazlagao (član 231. ZPP-a).

Kako tužene prvostepenu presudu pobijaju u cijelosti, pa i zbog odluke o troškovima postupka, ovaj sud je ispitao istu i u odnosu na odluku o troškovima parničnog postupka, te utvrdio da je prvostepena odluka o troškovima postupka pravilna, kada je obavezao tužene da solidarno snose troškove jer su izgubile parnicu, za što je dao jasne razloge koje prihvata i žalbeni sud.

Slijedom iznesenog, a kako prvostepeni sud nije počinio povrede postupka ukazane u žalbama niti one na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, te kako je činjenično stanje

potpuno i pravilno utvrđeno, a i materijalno pravo pravilno primijenjeno, to je valjalo žalbe tuženih odbiti kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrditi, primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15).

S obzirom da tužene nisu uspjele u žalbenom postupku, nije osnovan njihov zahtjev da im tužitelj nadoknadi troškove parničnog postupka za sastav žalbe putem punomoćnika iz reda advokata i to R. K. iznos od 2.106,00 KM, a I. I. iznos od 2.520,00 KM, pa je sud takav zahtjev odbio, a temeljem odredbe člana 397. stav 1. ZPP-a, dok je zahtjeve tužitelja za nadoknadu troškova za sastave odgovora na žalbu u iznosu od po 1.572,48 KM odbio temeljem odredbe člana 387. stav 1. i člana 397. stav 2. ZPP-a, jer isti nisu obavezna radnja od koje bi zavisila odluka suda po žalbi, pa ni troškovi u povodu te radnje ne predstavljaju troškove koji su bili potrebni radi vođenja postupka.

Predsjednik vijeća
Sudija
Muhamed Cimirotić